

sobota, 22.03.2025

KOŚCIÓŁ A OKRES WDOWIEŃSTWA

Utrata bliskiej osoby Owdowienie nie dotyczy tylko okresu starości, gdyż utrata współmałżonka może nastąpić na różnym etapie życia. Śmierć bliskiej osoby prowadzi do powstania ogromnego bólu i pustki w sercu. Osoba, która doświadczyła śmierci męża bądź żony, przeżywa w swoim sercu głęboki żal. Rodzi się w niej potrzeba właściwego przeżycia okresu żałoby po stracie bliskiego i ukochanego człowieka. Mąż czy żona stanowią fundament i wsparcie w sytuacjach życia codziennego. Troska i empatia mogą pomóc ukoić ból i skłonić do ufnego podjęcia swoich obowiązków. Kościół stara się towarzyszyć osobom owdowiałym poprzez zadbanie o ich potrzeby duchowe, a czasami także i materialne. Nie pozostawia ich w samotności i podpowiada im różne możliwości przeżywania kolejnego etapu w życiu.

Niektóre wdowy i wdowcy decydują się na wybór celibatu, by poprzez akt konsekracji poświęcić resztę swojego życia Bogu.

Powtórne małżeństwo albo piękne wdowieństwo? Część wdów i wdowców decyduje się na ponowne zawarcie sakramentu małżeństwa. Dzieje się tak zwłaszcza w sytuacjach, gdy potrzebna jest odpowiednia opieka nad potomstwem. Inni podejmują decyzję o dobrowolnym wdowieństwie na wzór wdowy z Ewangelii św. Łukasza: „Była tam również prorokini Anna, córka Fanuela z pokolenia Asera, bardzo podeszła w latach. Od swego panieństwa siedem lat żyła z mężem, i pozostała wdową. Liczyła już sobie osiemdziesiąt cztery lata. Nie rozstawała się ze świątynią, służąc Bogu w postach i modlitwach dniem i nocą” (2,36-37). Prorokini Anna zrezygnowała z powtórnego zamążpójścia na rzecz posługi w świątyni jerozolimskiej. Dzięki swojemu oddaniu Bogu miała możliwość ujrzenia Dziecięcia Jezus w momencie Jego ofiarowania w świątyni. Jezus Chrystus wielokrotnie pocieszał samotne wdowy. Zwracał uwagę na ich ofiarność i oddanie na rzecz służby innym ludziom.

Wdowieństwo poświęcone Bogu. Szczególnym sposobem przeżywania wdowieństwa jest ofiarowanie się na służbę Bogu. Niektóre wdowy i wdowcy decydują się na wybór celibatu, by poprzez akt konsekracji poświęcić resztę swojego życia Bogu. Wybierając drogę życia w czystości, składają je w darze dla zbawienia osobistego i innych ludzi. W ten sposób odnajdują nowy sens życia i powołanie, które wpisuje się w misję Kościoła. Ofiarowanie Bogu swojego czasu, wykonywanych prac i modlitwy motywowane jest wówczas pragnieniem włączenia się we współpracę nad uświęceniem człowieka. Proste czynności dnia codziennego, podejmowane zadania, przeżywanie radości, trudu bądź cierpienia nabierają wówczas nowego, głębszego sensu. Praktyka wdowieństwa ofiarowanego Bogu jest obecna w Kościele już od pierwszych wieków. Wdowy mają także możliwość czynienia tego na wzór Maryi, która wiernie wypełniała słowa Boga i była mu posłuszna. W Starym Testamencie spotykamy wdowy, które z pełną pokorą i ufnością ofiarowały całe swoje życie Bogu: Rut, Noemi, wdowa z Sarepty itp. Ich przykład może być inspiracją do praktykowania specjalnej służby w Kościele. Konsekracja wdów oznacza oddzielenie od świata i jego wymiaru materialnego oraz ukazuje, że tylko Bóg jest prawdziwą drogą i przeznaczeniem każdego człowieka. Wdowa konsekrowana nie żyje już tylko dla siebie, lecz dla Kościoła i zbawienia całego świata. W wielu ośrodkach duszpasterskich powstają także duszpasterstwa wdów konsekrowanych, które zrzeszają takie osoby we wspólnocie Kościoła. Święty Paweł w Pierwszym Liście do Tymoteusza stwierdza, że wiele osamotnionych wdów złożyło całą „nadzieję w Bogu i trwa w zanoszeniu prośb i modlitw we dnie i w nocy” (5,5). Decyzja o konsekracji winna być poprzedzona odpowiednim przygotowaniem, aby była ona w pełni autonomiczna i świadoma.

Przykład życia. Kościół potrzebuje zaangażowania osób starszych oraz owdowiałych. Zaprasza je do pełnienia specjalnej posługi, która połączona jest z modlitwą. Przykład wielu wdów konsekrowanych, które zdecydowały się na poświęcenie się Bogu, pokazuje, że współczesny świat potrzebuje nowych znaków, aby wskazać wartości, które są w życiu najistotniejsze. Dzięki takim postawom Kościół może jeszcze pełniej realizować swoją misję. Osoby owdowiałe, pomimo utraty bliskiej osoby, nie są pozostawione w samotności i mogą zyskać nowe poczucie sensu i jeszcze większej wartości swojego życia.

przygotował kl. Valery Pupkevich SCJ